

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν ὀστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνιάκοντα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὁ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Σεπταμβρίου δωδεκάτη,
πιθανὸν νὰ τρέξη καὶ.

Χίλια πενήντα καὶ μὲ τρακόσα,
καὶ ἡ Βουλγαρία βουλιμιῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Οἶκτον εἰς τοὺς καιροὺς,
τοὺς τόσον ἱλαροὺς,
ποῦ ἔεπεσε τὸ φράγκο.

Ποῦ καθεμία γλῶσσα
ἔγινε κουσκουσούρα
καὶ παίζει τὴν μπερλίνα.

Καὶ στὰ καλὰ τὰ τόσα
ἔπαθε ξεπεσοῦρα
μεγάλῃ καὶ ἡ στερλίνα.

Ἐέπεσαν, μοσχομάγκα,
καὶ ἡ λίραις καὶ τὰ φράγκα,
καὶ ἡ ράντα καὶ τὸ πάριον.

Κι' ἄλλο δὲν εἶναι τώρα
παρὰ χαρτίων πληθώρα
καὶ φοβερὸν ναυάριον.

Τὶ κόσμος κακομοίρης,
μουφλούρης, ἐναγῆς...
οἶκτον ζητῶ φρενῆρης
ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

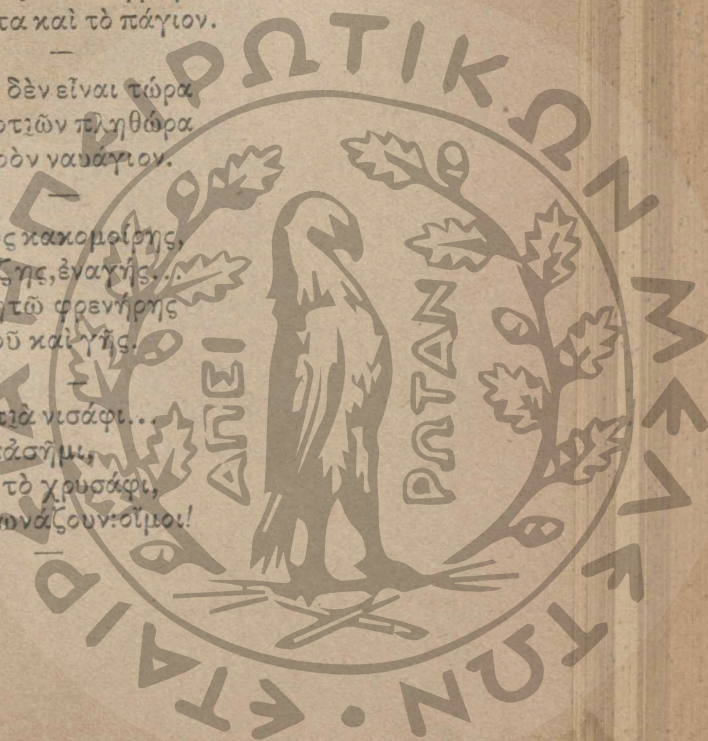
Κάνετε πιά νισάφι...
ἔξέπεσε τάσημι,
μαζί καὶ τὸ χρυσάφι,
καὶ ὅλοι φωνάζουν: οἱμοί!

Π.— Τί κάνεις;
Φ.— Τί νὰ κάνω;
βλέπω ὀστὴν γῆν καὶ ἀπάνω.
Π.— Καὶ τί ζητεῖς, χαλντούπη,
μὲ τὸν μικρό σου νοῦ;
Φ.— Οἶκτον ζητῶ, κουνοῦπι,
ἐκ γῆς καὶ ἐξ οὐρανοῦ.

Οἶκτον γὰρ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα,
ὅπου τὴν σπρώχνει δαίμων
σὲ μέτωπα πολέμων,
καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦ χάσκουν μὲ τὴν οὐδετερότητα.

Οἶκτον, βρε Περικλέτο, καὶ πάντοτε καὶ τώρα,
ὅπου σὲ τόσον σάλον
εὐτυχιῶν μεγάλων
κατρακυλοῦνε δῶρα.

Οἶκτον ζητῶ, γρουσουζή,
σήμερα, ποῦ μουφλούζη
βλέπεις τὸν κάθε πάγκο.

Τους τόσους ξεπεσμούς;
και τους αφανισμούς
τῆς σφαίρας ἐξετάζω.

Καὶ σ' ἔρημαὶς κοιλάδες
τῆς κἀτισχναις γελᾶδες
τοῦ Φαραὼ κυττάζω.

Καὶ ποῖα καὶ ποῖα πληγὴ
δὲν ἔπασσε στή γῆ;
καὶ τίνος νοῦς, κουτέ,
καὶ ποῖα σοφὴ καυκάλα
ἐμάντευσε ποτέ
τόσα κακὰ μεγάλα;

Ἐπίστευες καὶ σύ, ποῦ χάσκεις στήν Ἀθήνα,
πῶς τέτοιο ξεπεσμό θὰ πάθῃ καὶ ἡ στερλίνα;
ἐπίστευες καὶ σύ, ποῦ χάσκεις ἐδῶ πέρα,
στερλίνας ξεπεσμό καὶ μες στήν Ἑγγλιτέρα;

Θὰ πίστευες ποτέ σου σὲ ψευδολόγων φήμας,
πῶς καὶ στήν ἀλαζόνα
καὶ γραιὴν Ἀλβιδόνα
θὰ πάθαιναν καὶ οἱ Λόρδοι τὴν λόρδα τὴν δική μας;

Καὶ ποῖος μποροῦσε τάχα
τέτοια νὰ προφητεύσῃ;
καὶ ποῖος μποροῦσε, χάχα,
σὲ τέτοια νὰ πιστεύσῃ;

Κι' ὅμως τὰ παραμύθια
ἔγιναν τῶρ ἀλήθεια,
ξυλένις κουτσοδόνη.

Ὁ κόσμος κεχηνῶς
κρίνει τὸ γεγονός
ἀφάνταστον τῆς νύκτι.

Ἐνδακρὺς γονυπετῶ
καὶ ἔλεος ἀναζητῶ
καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦ δίχως νοῦν
ἄστεγοι περιπλανῶνται,
καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦ κυβερνοῦν,
καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦ κυβερνῶνται.

Ἐλεος γιὰ τὰ ρημάδια
καὶ γιὰ τὰ Ταμεία τάδεα,
ποῦ πολλοὶ τὰ τριγυρίζουν.

Ἐλεος καὶ πιετὰ
καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦ δυνατὰ
τάντερά των γουργουρίζουν

Κι' ὅλο στήνουνε καρτέρι
καὶ προσμένουν τὸν Λευτέρη
μες στὸν πόλεμο νὰ ἔγῃ

Γιὰ νὰ κάνουνε θυσία
καὶ νὰ μποῦν στήν Ἐξουσία
με καλλιὰς ζητωκραυγῇ.

Οἶκτον θέλω καὶ εὐσπλαγχνίαν
καὶ γιὰ μερικοὺς κυρίους,
φιλοπάτριδας ἀγρίους.

Ποῦ ξανά διαφωνίαν
ἀπαιτοῦν ὥσαν καὶ τότε,
γιὰ νὰ φῶν καὶ οἱ πατριῶται.

Οἶκτον θέλω, δυστυχῇ,
γιὰ τοὺς ρέκτας κάθ' ἐστάνης,
ποῦ βαροῦνε μέσα σ' ὅλα.

Καὶ κυττάζουν τὴν Ἀρχὴ
ὅπως ὁ γνωστὸς Ἑρνάνης
τὴν ὠραία Δόνα-Σόλα.

Β.

Π. —

Κι' ἐγὼ ζητῶ, καυμένη,
ἔλεος γιὰ πολλοὺς,
φρονίμους καὶ τρελλοὺς,
ποῦ χίλια δὴδ μάς λένε.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν γαῦρο,
ποῦ μέρη πῖθ πολλὰ
χαρίζει στήν Ἑλλάδα;

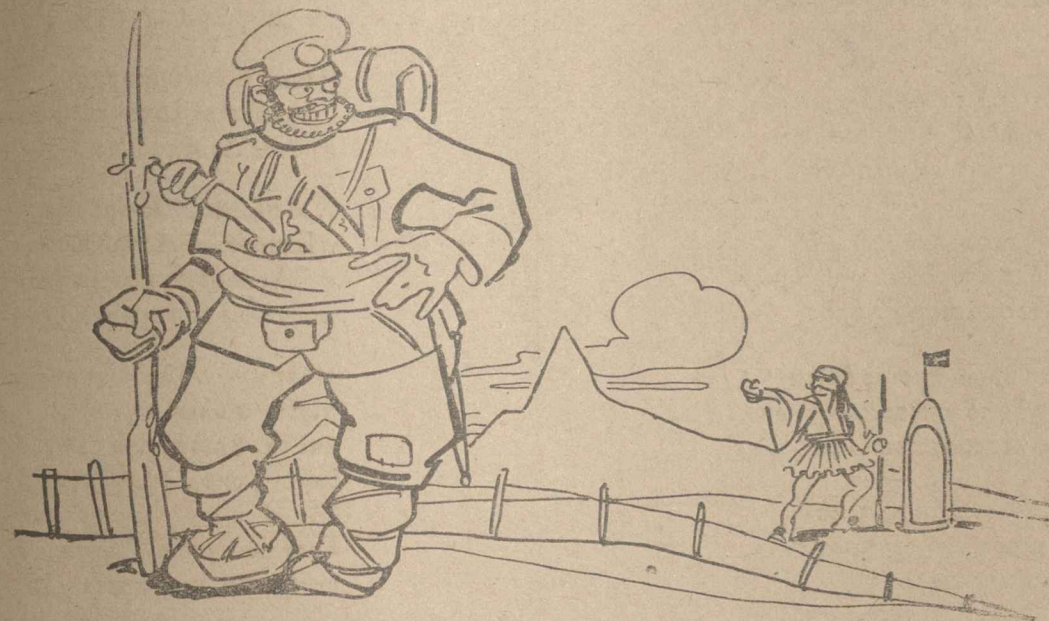
Βλέπεις αὐτὸν τὸν ταῦρο,
ποῦ κατακουτουλᾷ
μὲ πάθος τὴν γελᾶδα;

Ἐλεος καὶ γιὰ τούτους,
ποῦ δίνουν μέρη, πλούτους,
καὶ μάς κερνοῦν ἡδύποτα.

Ἐλεος καὶ γι' αὐτοὺς,
ποῦ κάνουν τοὺς κουτούς,
καὶ δὲν χαρίζουν τίποτα.

Μέσα σ' τοὺς φρικτοὺς ἀγῶνας,
μέσα σ' τοῦ ντουνηλὰ τὴν πείνα,
ἔξέπασες καὶ σύ, στερλίνα,
ὅπου λάμπεις σ' τοὺς αἰῶνας.

Πόσος πλοῦτος θὰ χαθῇ!...
δὲν δεσπόζει Βασιλεῖς
ὅπως πρὶν ὁ μπάρμπα-ντόρος.

Κι' ἴσως τώρα τιμηθῇ
τῆς Ἑλλάδος τῆς παληᾶς
ὁ γνωστὸς λιμοκοντόρος.

Σὲ μυθῶδεις πλούτου τόπους
τώρα λιμοκοντορία...
ἔλεος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.
οἱ οὐκ ἔστι σωτηρία.

Ἐλεος σ' τοὺς πολέμους, ἔλεος σ' τοὺς οὐδετέρους,
ἔλεος σ' τοὺς ὑποδούλους, ἔλεος σ' τοὺς ἐλευθέρους.

Μέγας πόνος καὶ ὁ δικός μου...
οἶκτον, οὐρανὲ καὶ γῆ,
γιὰ τὸν χαλασμό τοῦ κόσμου,
τὴν ἀτέλειωτη σφαγῇ.

Ἐλεος ζητῶ πρηνῆς
γιὰ πεσόντας εὐγενεῖς,
γιὰ πολλὰ ναυάγια.

Οἶκτον γιὰ σικιὰς σκελέρων,
γιὰ παράγοντας δολέθρων,
γιὰ σφαγεῖς καὶ σφάγια.

Οἶκτον ἐκ τῆς γῆς γυρεῦω καὶ ἐκ τῶν οὐρανῶν μὲ πόνον,
πλὴν κανεῖς δὲν ἀπαντᾷ,
οὐρανὸς καὶ γῆ βροντᾷ,
ἀπὸ πάνω καὶ ἀπὸ κάτω μ' ἀπαντοῦν ὀδίδες μόνον.

Γύρω πῦρ καὶ τρικυμία,
πλὴν ἀπάντησις καμμιά.
Γύρω καιομένη βάτος,
μαύρου σκότους ἐρημιά,

πλὴν ἀπάντησις καμμιά,
κι' ὅλοι πᾶνε κατὰ κράτος.

Οἶκτον, οἶκτον ἐπαιτοῦν
καὶ ὅσοι στή φωτιὰ δὲν βγαίνουν
καὶ οὐδετέρως φοβερίζουν.

Καὶ τὸν κόρακα ῥωτοῦν:
τὰ παιδιὰ σου πῶς πηγαίνουν;
ὅσο πᾶνε καὶ μαυρίζουν.

Κλαίω μὲ παιδιὰ καὶ γέροντες,
βάστα με καὶ ἔχ' ἄθνηκα...
πολεμοῦντας καὶ οὐδετέρους
δλους τοὺς σ' ἔχ' ἄθνηκα.

Ἐχω μία σιχασιά
μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ,
ὅλοι θέλουνε φτωσιά,
καὶ σὺ πρῶτος, ἀοιδέ.

Ἐνας φίλος Ἀρκουδάρης
πρῶτος ποιητῆς σαλαρίας.

Φ. — Οἶκτος καὶ γιὰ τοὺς γέροντες, τοὺς προσφιλεῖς
ποῦ πάντα θέλουν κατὰ τὴν [Βουλὰς] ρους,
καὶ ἔχουν τὸν Σκόρδωφ ποιητῇ,
ὅπου πετᾷ σκορδοστεφῆς μὲ πτερωτοὺς γαϊδάρους.

Σκόρδωφ ὁ φίλος λέγεται
καὶ ἀπὸ τὰς Μούσας φλέγεται.
Ποιητικὸς ἀλήθεια νοῦς,
τρομάρα τῆς φυλῆς μας,

καὶ πάλλῃ μίσους κεραυνούς
κατὰ τῆς κεφαλῆς μας.

Σκόρδωφ ἐπονομάζεται,
κι' ἀπὸ παντοῦ θαυμάζεται
μὲ τὸ παράστημά του.

Ρέει γιὰ τοῦτον ὁ χρυσός,
κι' εὐωδιάζει περισσῶς
μόνον μὲ τὸ νομά του.

Μένεα πνέει καὶ θυμόν,
κι' ὅλο κουρδίζει καθ' ἡμῶν
κάθε σπασμένη κόρδα.

Καθ' ὅλων ἄγριος ὁρμᾶ,
οὐ μὴν τὸ χνώτο του βρωμᾶ,
ποῦ λές πῶς τρώει σκόρδα.

Μὲ τόνον ἀπειλητικὸν
τὸ μίσος του τρομακτικὸν
ἐξαίφνης ἐξερράγη.

Βρόντους οἱ στίχοι του ζητοῦν,
σκορδόπληκτοι τὸν χαιρετοῦν
καὶ πρῶτοι σκορδοφάγοι.

Μὲς' στοῦ θυμοῦ του τὰς ὁρμὰς
φρίκης ἀνατριχίλα,
ἀλλ' ὅμως ἔπιασε κι' ἐμᾶς
γι' αὐτὸν σκορδοκαίλα.

Ὑμνος ἐμπνεύσεως τρολλῆς 'στοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς.

Ὑμνους πολλοὺς ἐτόνισα
πολλάκις' στήν γειτόνισσα,
ποῦ στρέφεται κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ τόσο νταϊλίκι,
κι' ἐσκάρωσε μιὰ μυστική
μὲ τὴν Τουρκιὰ συνθήκη.

Ὑμνους πολλοὺς ἐτόνισα
πολλάκις' στήν γειτόνισσα,
ποῦ μὲ τὸν Σκόρδωφ φλέγεται γιὰ τὴν Μακεδονία...
Τοῦρκοι τῆς λένε γκέλ μπουρντᾶ,
καὶ δείχνει δυνατὸ σεβντᾶ
'στοῦ Σκόρδωφ τὴν σκορδόπιστη κι' Ἀντάντ καὶ Γερ-
[μανία.

Καὶ τώρα 'σὴν διαπασῶν
ὑπὲρ τοῦ Σκόρδωφ σκούζω,
ποῦναι θεράπων τῶν Μουσῶν
καὶ πίνει πρώτης οὔζο.

Τὸν ἐμπνέουν ἐχθρας οἰστροὶ
καὶ παραληρεῖ πολλά,
καὶ Πηγᾶσους καβδαλᾶ,
ποῦ δὲν ἔχουνε καπίστρι.

Κι' ἀτρομήτως προχωροῦν
πτερωτοὶ Κομητατζήδες,

ποῦ γιὰ στέφανα φοροῦν
μερικαῖς σκορδοπλεξίδες.

Καὶ γεννοῦν παροξυσμὸν
σὲ μουσοτραφῇ στελέχη
τὰ γαυγίσματα τοῦ μούργου.

Ὅμως μ' ἐνθουσιασμὸν
'στὸν οἰστρήλατον προσέχει
κι' ἐνάς Δοῦξ τοῦ Μεκλεμβούργου.

Καὶ σκιρτοῦν ἐφημερίδες,
ἡ Καμπάνα μὲ τὴν Οὔτρο,
κι' Ἀρκουδιάρηδες μπεκρήδες,
ποῦ χουνε σπασμένο μούτρο.

Βλέπουν μέλλοντ' ἀγαθὰ,
πίνουν σ' ὅλων τὴν ὑγεία,
καὶ τὰς φρένας των μεθᾶ
δυνατὴ σκορδοφαγία.

Γειά σου, γείτον' Ἀρκουδιάρη...
ποῖος τὴν ἔχει τέτοια χάρι
νὰ τοῦ δίνουν κι' οἱ φεσάδες ἓνα πρώτης καταίφι,
κι' ὅλοι νὰ τὸν θέλουν φίλο,
κι' ὅλους νὰ τοὺς ξερογλείφῃ
σὰν τὸν λιμασμένο σκύλο;

Γειά σου, γείτον' Ἀρκουδιάρη,
τζόγια τῆς Ἀνατολῆς,
ἐσηκώθης' στὸ ποδάρι
κι' ἐφεδρείας προσκαλεῖς.

Τρέμει πᾶς' Ἀνατολὴ
μὲ τοῦ Σκόρδωφ τὴν λαλιά,
ποῦ φρενήρης ἀπειλεῖ
νὰ μᾶς κάνῃ σκορδαλιά.

Γειά σου, γείτονα πιστὲ
καὶ παρ' ὅλων θαυμαστέ,
ποῦ κι' ἐκ φύσεως, ὡς λέγουν, ἀλλὰ κι' ἐξ ἀνατροφῆς
φαίνεσαι μουσοτραφῆς.

Εἰς τοὺς φίλους ἐμπιστεῖται,
χόρευε κι' ἐπιστρατεύει
μὲ τοῦ Σκόρδωφ τὴν ὁρμή,
ποῦ γινε Μουσῶν τσιμποῦρι,
κι' εἶναι λένε καὶ 'στὴ μούρη
ὁμοιος μὲ τὸν Ἑρμῆ.

Μήτε θρήνοι, μήτε γδοὶ
μὴ σὲ σκιάζουν, σκόρδοφάγε,
γειά σου, γείτονα μᾶς γόη,
γειά σου, γείτονα μᾶς μάγε.

Γειά σου, γείτονα μπεκρή,
ὁποῦ πήρες πάλι δρόμο,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
σὲ κυττάζουνε μὲ τρόμο.

Πάλι κάνεις πῶς κινεῖσαι
καὶ δὲν μᾶς φηφᾶς,
πάλι μεθυσμένος εἶσαι,
πάλι θὰ τῆς φᾶς.